

NEOČEKÁVANÁ
EPIZODA
ZE ŽIVOTA
NEJSLAVNĚJŠÍHO
SAMURAJE

Mijamoto
Musashi

DVA MEČE

JAKUB ZEMAN

JAKUB ZEMAN

Mijamoto
MUSAŠI
DVA MEČE

ILUSTROVAL JIŘÍ STRAKA

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

© Jakub Zeman, 2026

Illustrations © Jiří Straka, 2026

Cover art © Lukáš Tuma, 2026

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2026

ISBN 978-80-278-0286-9 (print)

ISBN 978-80-278-1685-9 (ePub)

ISBN 978-80-278-1686-6 (mobi)

ISBN 978-80-278-1687-3 (pdf)

Věnováno všem, kteří neochvějně
nebo s pochybnostmi kráčí vpřed po osamělé cestě
bojových umění.

*„Ten, jehož poutí nemá cíl, kráčí po cestě,
která nemá konce.“*

*„Štěstí a strategie jsou jako dvě sestry provázející
bojovníka po celý jeho život.“*

ÚVODNÍ SLOVO

Přeneste se do země vážek, kde je cesta meče cílem a služba pánu posláním.

Mijamoto Musaši stojí na pomezí historických událostí, které ovlivní osud celého Japonska. Na povrch se dostává touha poznat život ve všech jeho podobách. Žene bojovníka kupředu a dodává mu sílu čelit nečekaným výzvám. Byť excelentní šermíř, přesto je Musaši stále obyčejný člověk vláčený událostmi. Nemůže, ale ani nemá, jak pochopit, co se v politických kruzích *šóguna* pana Iejasua a jeho spojenců děje.

Komorní příběh pozorovatele a občasného hybatele rezonuje s minulými událostmi provincie Ečizen, kam náš hrdina míří navštívit poustevníka Tósaie. Čtenář se tak stává oproti Musašimu vševědoucím, zatímco náš samuraj tápe v částečné nevědomosti. To mají na svědomí kapitoly, které nepatří k ikonickým *Zápiskům* Musašiho, s nimiž se čtenář setkal již v první knize Jakuba Zemana *Mijamoto Musaši: Příběh psaný mečem*.

Ve druhém díle, který držíte v rukou, se samurajovy *Zápisky* mísí spolu s dějinným kontextem dalších kapitol dokreslujících složité pozadí vládnoucích a nepřátelských stran. Kromě *Zápisků* patří k hlavní dějové lince přesně *šest dní*, během nichž hrdina pozná, že cesty meče jsou nevyzpytatelné stejně jako noví spojenci či staří nepřátelé. Tak jako k samuraji Mijamotu Musašimu, autorovi strategického díla *Knihy pěti kruhů*, patří v boji neodmyslitelně dva meče, tak má i sám čtenář v rukou dvě symbolické zbraně – dva pohledy

na dobový kontext, viděný různými stranami – tou Mijamota Musašiho a těmi, kteří stojí na pozadí skutků formujících dějiny Japonska.

Střípky historické mozaiky se skládají spolu s kroky Musašiho za pochopením vlastní cesty a vyrovnáním se s minulostí, postupně vplouvají do jeho přítomnosti a nastavují v ní směřování věcí budoucích. Vydejte se společně s Musašim na cestu strategie lemovanou nenadálými událostmi, nebezpečnými boji a pletichami, ale také pevným přátelstvím, odhodláním a konečným smířením s vlastním životním posláním.

Nakladatelství EPOCH

PROLOG

*S prázdnýma rukama jsem přišel na svět
a bosý z něj odcházím –
můj příchod i můj odchod
jsou dvě jednoduché události
vzájemně propojené.
(zenový mistr Kozan Ičikjó)*

Sedím v setmělé poustevně Reigandó a s přivřenýma očima vnímám jemný závan vonné tyčinky, hořící před zpodobněním slitovného Buddha. Vůně mi připomíná klášterní prostředí u dobrého mnicha Dórina, který mne vychovával, než mě vichr osudu vrhnul do zmatků širého světa. Svou dnešní zenovou meditaci jsem již ukončil a nyní naslouchám šelestu svých vzpomínek a myšlenek.

Občas se chopím kusu dřeva a malého řezbářského nožíku a soustředěně vyřezávám podobu buddhy či bódhisattvy. Mám pocit, jako kdybych spolu s třískami a s hoblinami vonícího dřeva zbavoval podstatu všeho, co je zbytečné, až se po určitém okamžiku počne rýsovat podoba božstva. Je to stejné jako při tréninku bojových umění. Úsilím se zbavujeme hoblin nepotřebného, a nakonec se nám začne zhmotňovat sama podstata mistrovství.

Dříve jsem často vyřezával podobu podmračeného Fudóa či jiných ochránců Buddhova učení. Jejich postavy vyjadřovaly velkou sílu a hněvivý výraz zastrašoval demony i nepřátele buddhistické nauky.

Vyřezávání mě ostatně při putování v těžších dobách dokázalo za špatného počasí zajistit střechu nad hlavou a k tomu i miskou rýže.

Teď již zhotovuji poslední sošku svého života. Je jí bódhisattva Kannon, bohyně milosrdenství, naslouchající trpělivě nářkům tohoto světa. Její soucitná tvář vyzařuje klid a nemohu se zbavit dojmu, že v sobě nese mnohem větší, nebo přinejmenším zcela jinou duchovní sílu než rozkacení nebeští generálové.

Snad se mi daří přenést podobu všech svých drahých do výrazu tváře zhotoveného bódhisattvy, jako bych chtěl navěky zachytit a v bezčasí uzamknout jejich lásku a přátelství, které mi kdysi vřele prokazovali.

Když je hezké počasí, donutím své zbídačené tělo, aby se vydrápalo na skálu nad jeskyní, v níž trávím čas meditací a sepisováním vzpomínek, které se táhnou do přítomnosti jako stopy v písku.

Dříve bych nahoru vyběhl za chvíli, dnes mi cesta s oporou bambusové hole trvá i půl dne. Však jsem se toho za života něco nacestoval. Občas na koni, někdy v nosítkách nebo na loďce, ale převážně to bylo pěšky. Teď už kráčím jen s velkými obtížemi a výstup na skálu mě vždy unaví. Ale nepospíchám. Odměna nahore mi za to stojí.

Ze skály je skrz koruny stromů vidět i na vzdálené moře, jehož stříbřité pablesky kontrastují s blankytem čisté oblohy. Mám moře rád a mimoděk se mi vybavuje citát, který jsem kdysi zaslechnul. Praví, že se „do oceánu vlévají všechny řeky“. I řeka mojí existence co nevidět splyne s nekonečnem, a já toho nelituji.

Koruny stromů mi naopak připomínají temný les řídce obydlené provincie Ečizen, ve které mě v mládí, nedlouho po duelu na Funadžimě, potkala velmi zvláštní událost. Neutkal jsem se tam s žádným z věhlasných mistrů strategie a mám-li být upřímný, ani v současnosti si nejsem zcela jist, co vlastně znamenaly podivné okolnosti, které mě v prokletém hvozdu provincie Ečizen málem

stály život. Jako dítě jsem ale neměl lesy rád. Připadalo mi, že se uprostřed nich ztratím svým blízkým a už mě nikdo z nich nikdy nenajde. A navíc žijí v lesích strašidelné a tajemné bytosti jako například lišky *kicune*. Ale komu by se mohl ztratit ten, který nikoho blízkého nemá? To jsem se tehdy alespoň domníval.

Můj příběh, který vám chci vyprávět, je o tom, jak jsem se málem ztratil sám sobě a opět se našel.

Poté, co se z vyhlídky nad jeskyní Reigandó dosyta vynadívám na moře, chápu se své hole a vydávám se směrem k jeskyni, snaže se být rychlejší než stíny blížícího se večera.

Až sestoupím do jeskyně, rozdělám si křesadlem oheň a na žhavém dřevěném uhlí uvařím vodu na práškový čaj nádherné barvy. A vím, že jeho vůně a chuť budou – stejně jako mé vzpomínky – jedinými poklady, které je člověku dovoleno odnést si z tohoto světa rudého prachu.

*Když se široce rozhlédnu
ani sakury v květu
ani rudé listí javorů.
Jen na pobřeží chatrč s doškovou střechou
za podzimního smrákání.
(Fudžiwara no Teika)*

ZÁPÍSEK

SEN

*Ve večerním klidu
v zátoce čekání Macuho
marně čekám na tu, která nepřijde –
a celé mé bytí
hoří jako slané chaluhy.
(Fudžiwara no Teika)*

Onehdá, nepříliš dlouho po duelu se Sasakim Kodžiróem, se mi zdál podivný sen. Seděl jsem sám uprostřed moře na loďce, podobné té, která mě přivezla k ostrovu Funadžima. Snad to opravdu byla Šimonosecká úžina, ale nedokázal jsem to dost dobře rozpoznat. Zjevně byl pozdní večer a vše – loďku, moře i mě – ozařovala krvavě rudá barva zapadajícího slunce. Moře působilo velice klidně a v dáli jsem spíše tušil, než viděl, stín táhnoucího se pobřeží.

Pociťoval jsem samotu a nesmírný smutek z odloučení od svých drahých. Vyjmul jsem ze záhradní dýky v jednoduchém celodřevěném složení *širasaja*, na jejíž pochvě uváděla mistrovská kaligrafie experta ze znalecké rodiny Hon'ami, že se jedná o práci mečíře Muramasy z provincie Isa o délce čepele jedné stopy a jednoho palce. Jako ve snu jsem dýku vytasil. Mírně zvlněná linie kalení *kagami hamon*, zrcadlově provedená ve stylu *notare*, tak ikonickém pro Muramasovy meče, působila dojmem, jako by krvavě rudými

odlesky zářila jasněji než vše v jejím okolí. Prolétlo mi hlavou, jaká je to škoda, že nikdo neuvidí mé *seppuku*, které by se mohlo stát vzorem pro další generace válečníků. Až si rozpáru břicho a červeň mé krve splyne s rudou barvou smrákání, překulím se přes bok loďky a klesnu do mořských hlubin, kde mi budou průhledné ryby a krabi s krunýři v podobě rozzuřené tváře tairského válečníka vyžírat obsah břišní dutiny.

Vtom jsem si uvědomil, že na loďce nejsem sám.

Otočil jsem hlavou a uviděl, že přede mnou stojí dobrý mnich Dórin. Ve snu jsem si byl sice vědom, že je již dávno mrtvý, ale vůbec mě nepřekvapilo, že ho tu vidím. Taková už je totiž povaha snů. Dórin chvíli probíral mezi prsty korály růžence a pohyboval rty, jako kdyby recitoval jakousi sůtru.

Potom promluvil svým laskavým, zvučným hlasem: „Když kráčíš po nebezpečné horské krajině plné hlubokých strží, nikdy se neohlížeš dozadu, Takezó.“ Zesílil hlas: „Nikdy!“

Nechal jsem klesnout ruku s dýkou a Dórin, jehož oči zářily v temné siluetě jako dvě světlušky, dodal hlasem plným soucitu: „Odhoď toho Muramasu. Tvá cesta ještě neskončila, ještě jsi nevyčerpal svou karmu z minulých životů!“

A pak se jeho podoba vytratila, jako by ji odvál vítr. Byl jsem na loďce zase sám.

Poslušen mnichovy rady, napřáhl jsem se a odhodil prokletou čepel co nejdál do moře. Dýka se při letu otáčela a letěla jako padající hvězda, až dopadla na klidnou hladinu moře. Ale stala se podivná věc! Čepel se přibližně z jedné třetiny délky zabodla do vodní hladiny, jako by to byla pevná země, a namísto toho, aby se potopila, zůstala trčet rukojetí nahoru a lehounce se pohupovala v mírných vlnkách. Měl jsem pocit, že se dokonce přibližuje zpět k loďce. Chopil jsem se vesel a usilovně se snažil odpádlout pryč, ale dýka stále následovala můj člun. Červené paprsky zapadajícího

slunce zintenzivnily, až byly téměř oslepující. Tvary a formy se v nich ztrácely a nakonec zcela zanikly. Jediné, co se rozprostíralo před mýma očima, byla krvavě rudá záře, která – jako to někdy bývá u husté mlhy – vše zakrývala.

Když jsem se probudil, usoudil jsem, že musím vyrazit do provincie Ečizen a navštívit mistra Tósaie.

NÁMOŘNÍ BITVA

Jak celý příběh vlastně započal?

Pan Harunobu z rodu Arima, vyznávající víru jižních barbarů, se jako mnozí jiní věnoval námořnímu obchodu s řadou barbarských zemí, obývaných lidmi s tmavou pletí nazývanými *kuronbó*. V některých z oněch zemí září světlo Buddhova učení stejně jako u nás, v zemi vážek, v jiných se naopak rozšířila víra jižních barbarů v *kami* zvané Deus a v bódhisattvu Džízuse. Ale nebudu odbočovat.

Loď pana Arimy dorazila do přístavu Macau s nákladem agarového dřeva. Jeho vazalové a námořníci se zjevně opíjeli a opakovaně páchali neplechu v městské čtvrti obývané zčásti Čínany. Kněží jižních barbarů zvaní padres se je snažili obměkčit a uklidnit s pokukem na sdílenou víru, ale to všechny jen rozkurážilo k ještě větším zhovadilostem. Netřeba připomínat, že v naší zemi by díky ediktu proti šarvátkám velkého Taikóa všichni narušitelé pořádku ihned propadli hrdlem, námořníci by byli setnuti nebo ukřižováni a samurajové mezi nimi by neprodleně provedli *seppuku*, ale vazalové klanu Arima se zjevně necítily v cizí zemi vázání povinností dodržovat cesty správných mravů.

Jako by do nich vstoupili démoni Ašurové. Ve velkých ozbrojených skupinách o třiceti až čtyřiceti mužích se, posílněni saké, motali po městě a obzvláště krutě trýznili zde usdlé Čínany. Až bylo stydno, jakou ostudu dělali naší zemi, ostrovům vážek.

Koncem jedenáctého měsíce už zašli příliš daleko. Při jakési šarvátkě se dostavil barbarský *bugjó*, aby uklidnil situaci, ale byl

zraněn a řada z členů jeho družiny zabita vazaly klanu Arima. To již nebylo možno přejít.

Ihned zazněly závěsné zvony, které se v oné zemi používají namísto bubnů *taikó* k vyhlášení poplachu.

Když se o tom dozvěděl barbarský *taišó*, svolal své ozbrojence a vyrazil uklidňovat situaci.

Jmenoval se Basoa a byl velice statečným válečníkem, i když náležel k jižním barbarům. Tento *taišó*, původně kapitán černé lodi, byl pověřen správou Macaa jako guvernér provincie v naší zemi. Opásal se mečem, zvolal, že nikdo nebude narušovat řád v podnebesí, a v čele svých oddílů vyrazil do ulic, aby nastolil pořádek.

„Je zle!“ zvolali Arimští a vyhledali úkryt ve dvou nejblíže staveních. Když Basoa se svými silnými jednotkami dorazil, nabídnul milost těm, kteří se vzdají. To ale námořníci a válečníci odmítli. První dům, v němž se ukrývali, byl tedy zapálen, a když ho jeho obránci v oblacích dýmu opouštěli, aniž by mohli použít své meče, jediné zbraně, kterými byli ozbrojeni, smetly je salvy z mušket. Téměř třicet jich našlo smrt. Leželi v prachu ulice jako rudé javorové listí sražené podzimním víchem.

Basoa zamával mečem nad hlavou a zvolal: „A teď zatočíme i s těmi druhými ničemy!“

Zbytek arimských vazalů v druhém domě se již chystal na smrt jako jejich druhové. Bylo pozdě litovat svých hříchů a zbývalo jen doufat, že se v příštím životě zrodí v západním ráji Buddyho Amidy, nebo se alespoň převtělí v lidskou bytost, pokud možno z válečnického rodu.

Pravda, někteří věřili ve víru jižních barbarů, stejně jako jejich pán, a mohli tedy doufat v západní ráj bódhisattvy Džízuse, který jim slibovali padres.

Basoa vyslyšel jejich úpěnlivé prosby a dovolávání se víry křesťanů a neochotně upustil od chystaného útoku. Všech padesát

Arimských se vzdalo pod příslibem zachování života a svobody. Může nás překvapit, že ani jeden nesmyl svou potupu krví a neprovedl *seppuku*, vždyť mezi zajatými byly i osoby válečnického rodu!

Ale to je velká zvláštnost učení jižních barbarů, zapovídající odchod z tohoto světa vlastní rukou, a to i v případě ztráty cti. *Kami* této věrouky zvané Deus dokonce označuje sebevraždu za těžký hřích, kdo to kdy slyšel!

Tak proto se vazalové a námořníci nechali zajmout. Někteří byli poté opravdu propuštěni, ale museli podepsat dokument připomínající naše přísahy, zpečetěné otiskem zakrváceného prstu *keppan*, ve kterém vzali veškerou vinu za incident na sebe. Ale několik vůdců příslušných zmatků bylo navzdory slibu uvrženo do vězení a v něm později i uškrceno. Tímto způsobem se v barbarských krajích popravují zločinci místo toho, aby byli řádně ukřižováni, jak je obvyklé v naší civilizované zemi vážek.

O rok později, ve čtrnáctém roce éry Keičo, mimochodem ve stejném roce, kdy klan Šimazu anektoval Okinawu, připlul onen Basoa s obří černou lodí do Nagasaki. Povolení se mu podařilo získat – jednalo se o licenci s červeným razítkem.

Jak dobře víme, obchod tohoto typu přináší nesmírné zisky. Cena zboží z černé lodi, například čínské hedvábí, ale i další vzácné poklady, je mnohdy stejná jako roční rozpočet menšího knížectví. A kde jsou ve hře takové „brutální“ peníze, bují i korupce a intriky.

Basoa připlul s lodí velkou jako horský hrad, jejíž název znamená „Bódhisattva Kannon jižních barbarů“, což v jejich řeči správně zní *Nossa Senhora da Graça*. Guvernérovi Nagasaki jménem Hasegawa předal popis incidentu v Macau, ke kterému došlo před rokem. O celé události byl informován i pan Iejasu a zpočátku to vypadalo, že vše bude v pořádku. Ale Basoa byl svou přímou a tvrdou povahou vzácně nediplomatický, čímž zkrřížil zájmy starého korup-

čníka Hasegawy. Ten proto podal panu Iejasuovi svou verzi událostí v Macau a tokugawský zeměpán usoudil, že je načase zmocnit se černé lodi silou. O osud nezbytného obchodu, do té doby provozovaného toliko Portugalci, se nestrchoval, protože mu dovoz hedvábí právě v ten čas nabízeli jiní jižní barbaři – Španělé – a další podivní barbaři porostlí červenými chlupy – Holanďané. A kdo jiný měl vést útok než pan Arima, jehož muži utrpěli v Macau tak velkou pohanu?

Ale Basoa nebyl včerejší. Nenechal se vylákat na břeh, kde by byl jistojistě zajat. Naopak chystal loď k co nejrychlejšímu vyplutí, hned jak by bylo zboží vyloďeno a zásoby naloženy. Od souvěrců křesťanské víry věděl, že se ze strany pana Arimy něco chystá a že se shromáždilo více než tisíc válečníků, aby ho zajali. Přestože část jeho posádky byla stále na břehu a na palubě měl jen padesát mužů a několik černochů zvaných *kokudžin*, sloužících jižním barbarům jako otroci, zvednul v noci počátkem nového, patnáctého roku éry Keičó kotvu a snažil se vyplout na širé moře. V ten okamžik se objevilo velké množství lodí klanu Arima plných válečníků s pochodněmi v rukou, vrhajícími tisíce odlesků na vodní hladinu. Jistí si svým vítězstvím spustili válečný pokřik a ze svých malých bárek zaútočili na černou loď šípy a výstřely z mušket.

Očekávaný účinek se však nedostavil. Je to, jako kdybychom spustili palbu na opevněný hrad. Udělá to sice spoustu rámusu, ale škodu nepříteli prázdnou. Rozdíl ve výšce lodních palub byl obrovský, ale ještě větší spočíval v palebné síle.

Naproti tomu jižní barbaři vystřelili salvu z děl. Tahle podivuhodná zbraň není v naší zemi neznámá. Křesťanský *daimjó* Ótomo Sórin ji před lety obdržel od jižních barbarů, ale ani jeho děla, nazvaná „ničitelé zemí“, ho neuchránila před porážkou od rodu Šimazu.

Tu a tam jsou v bitvách k vidění kanóny zvané *furanki*, zhotovené v Siamu, ale děla jižních barbarů je ve všech parametrech překonávají v dostřelu i přesnosti.

Když hřmotný zvuk salvy trhal nebesy, dělové koule vypálené z černé lodi roztříštily několik plavidel a moře se zbarvilo krví válečníků klanu Arima. Záblesky výstřelů ozařovaly jejich překvapené pobledlé tváře na vodní hladině, zatímco se oblaka střelného prachu valila nad temnými vlnami. Barbaři doprovázeli výstřely bubnováním a hrou na flétny a jakési trubky, protože to patří náleží k jejich bojovým zvyklostem. O to větší potupa to musela být pro hrdé arimské válečníky, kteří rychle odhazovali pochodně do vody, aby se nestali osvětleným terčem. Tisíce pochodní končily v chladných vlnách jako padající hvězdy. Hned potom se muži snažili co nejrychleji dostat z dostřelu těchto strašlivých zbraní. Bylo to, jako když se orel vrhne do houfu vrabců. V té vřavě se i několik lodic srazilo a převrátilo. Zmatek to byl nepředstavitelný. Samurajové tonuli v ledové vodě, stahování ke dnu vahou svých zbrojí jako před staletími válečníci rodu Taira v bitvě u Dan no Ury v Šimonosecké úžině. A středem toho všeho odplouvala obří černá loď připomínající temný stín.

Pan Arima si zoufal a už v duchu sepisoval předsmrtnou báseň. A pan Iejasu zuřil. V prvním pohnutí mysli chtěl dát popravit všechny jižní barbary včetně padres.

Ale naše země je zemí bohů a ti ji svědomitě chrání. A bohové a buddhové by takovou pohanu od barbarů nepřipustili, stejně jako když v éře Bun'ei zaútočili Mongolové na Japonsko a byli opakovaně smeteni božským větrem ze svatyně Ise, přivolaným císařovými modlitbami.

Když černá loď doplula až do Fukahori, z bezpečné vzdálenosti sledována Arimovou flotilou, nastalo zázračné bezvětrí, v tuto roční dobu velice neobvyklé. Barbarská loď se zastavila a Basoa, ceně

zuby, nemohl dělat nic jiného než spustit kotvu a čekat na příznivý vítr, který ho vysvobodí. Arimští vytušili šanci a dali do toho všechno.

Pravda, už nebyli pošetilí jako při prvním útoku a bylo jim jasné, že kdyby zaútočili ve dne, děla černé lodi je vmžiku promění v hromadu třísek a potravu pro kraby a další mořské obludy.

Proto se rozhodli útočit v noci. Pokus se zápalnými loděmi ale nevyšel, protože téměř všechny vítr a mořské proudy odklonily od černé lodi a ta jediná, která se dostala až ke kotevnímu lanu, byla posádkou černého obra snadno zničena.

Pan Arima pak vyslal *šinobi*, zdatné v takovýchto záležitostech, aby se pokusili přerezat kotevní lano, ale ani tento pokus se nezdařil. Všichni *šinobi* zjevně utonuli ve vlnách, anebo jejich těla roztrhaly salvy z barbarských mušket.

Tak uplynuly dvě noci plné bojů.

Třetího dne se již od rána počal zvedat vítr a Arima Harunobu pomalu propadal zoufalství. Pokud by vítr ještě nabral na síle, odlula by černá loď na širé moře, kam by ji loďky jeho vazalů už nemohly následovat. V tom případě by konfiskace knížectví spolu se *seppuku* a zánikem rodu byly jediným možným východem.

Zatím nebylo dosaženo ničeho, co by přineslo jakoukoliv naději. Arima ztratil řadu lodí a několik set vazalů, roztrhaných na kusy strašlivými děly, ale jinak nic. Zápalné šípy, tak vhodné při dobývání menších pevností, byly v neustálém ledovém mženi bez užitku, nehledě na fakt, že se lučištníci ani nedostali tak blízko, aby je na tu pekelnou černou loď dokázali vůbec vypustit.

Všichni byli ztrhaní, pobledlí, promrzlí a k smrti znavení.

Ale ještě se nevzdávali. Další boj se musel odehrát za denního světla stůj co stůj. Na své dvě největší lodice, které dal Arima propojit, nechal navíc postavit jakousi věž a potáhnout ji namočenými

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Mijamoto Musaši 2.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.